

ת"פ 35130/08/13 - מדינת ישראל נגד עמוס כהן

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 35130-08-13 מדינת ישראל נ' כהן(עציר)

בפני כב' השופט ד"ר עמי קובו

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עמוס כהן (עציר)

הנאשמים

ב"כ המאשימה: עו"ד חגי בנימין

ב"כ הנאשם: עו"ד רועי לנג

הכרעת דין

רקע

1. מהי מהותה של עבירת האיום בכתב לרצוח, לפי סעיף 307 לחוק העונשין? זו השאלה המרכזית הדרושה הכרעה בתיק זה.
2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן אשר אוחז שני אישומים. באישום הראשון מיוחסת לנאשם עבירה של איום בכתב לרצוח (ריבוי עבירות), לפי סעיף 307 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"). באישום השני מיוחסת לנאשם עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק.
3. על-פי המתואר בעובדות כתב האישום, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום השתמש הנאשם בחשבון ה"פייסבוק" שלו בכינוי "עמוס כהן (הרוצח)". חשבונו של הנאשם הוגדר כפומבי, והתכנים שכתב על-גבי ה"קיר" בחשבון הפייסבוק שלו היו חשופים לעיני כל משתמשי הפייסבוק האחרים.
4. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, שלח הנאשם במישרין או בעקיפין איומים ברצח שהופנו לידיעונים באמצעות הפייסבוק כמפורט להלן:

א. ביום 27.11.12 שלח הנאשם הודעת איום ברצח באמצעות הפייסבוק

עמוד 1

לחה"כ **מר נחמן שי** אשר תוכנה "**אנחנו שכנים נעים מאוד, תקרא עליי זה אני**". להודעה צורף קישור להחלטת מעצר בעניינו של הנאשם מבית משפט השלום בירושלים מיום 28.10.12 בה נקבע: "לאחר שעיינתי בחומר החקירה, הרי שעולה חשד סביר שהמשיב ביצע את המיוחס לו ועילת המסוכנות מתקיימת מדבריו גם בבית משפט כי הוא מרבה לחשוב על רצח ויש סיכוי שירצח בשלישית" (להלן: "**האיום כלפי חה"כ נחמן שי**").

ב. ביום 24.2.13 כתב הנאשם הודעת איום ברצח על גבי קיר הפייסבוק של חה"כ **הגב' יפעת קריב** אשר תוכנה "**אני רצחתי שניים, והשלישית יכולה להיות אישה. לא מאמינים כנסו לקיר שלי ותקראו**". באותו מועד, כתב הנאשם הודעת איום ברצח נוספת על גבי קיר הפייסבוק של חה"כ **הגב' גילה גמליאל**, אשר תוכנה "**שלום לך, זה אני שרצחתי שני אנשים, ויש סיכוי שאני ארצח בפעם השלישית, את אולי רוצה לפגוש אותי**". (להלן: "**האיומים כלפי חה"כ יפעת קריב וח"כ גילה גמליאל**").

ג. במהלך חודש מרץ 2013, כתב הנאשם הודעת איום ברצח על גבי "קיר" הפייסבוק של חה"כ **גב' מירב מיכאלי**, אשר תוכנה: "**שלום לך מירב. אני עמוס כהן הרוצח ממבשרת ציון. והרצח האחרון שלי זה היה יחד עם חבר שלי שהוא בן של שופט. שנינו רוצחים סדיסטים. ודרך אגב, את ובעלך זוג ממש יפים. ראיתי אתכם לפני שבועיים. אתם ממש מקסימים**" (להלן: "**האיום כלפי חה"כ מירב מיכאלי**").

ד. ביום 29.4.13 כתב הנאשם הודעה בה איים לרצוח את בני משפחתה של **גב' גלית גוטמן**, על גבי "קיר" הפייסבוק של תכנית הבוקר של חברת "קשת" זכיינית ערוץ 2, אשר תוכנה "**שלום לך מהרוצח, ויש סיכוי שאני ארצח בפעם השלישית, ואני מקווה שזה לא יהיה אחד מהמשפחה שלך**" (להלן: "**האיום כלפי גב' גלית גוטמן**").

ה. במהלך חודש מאי 2013 כתב הנאשם הודעת איום ברצח חה"כ **מר אופיר אקוניס**, בתגובה לתוכן שהעלה חה"כ אקוניס על גבי "קיר" הפייסבוק שלו אשר תוכנה "**ואני נראה לי בכלל שזה אתה אופיר שאני ארצח אותו. אמת אני מבולבל. אני לא יודע מי יהיה השלישי שאני ארצח אותו. תעזור לי, אולי אתה תגיד לי אם אתה מתאים להיות השלישי שאני ארצח אותו**" (להלן: "**האיום כלפי חה"כ אופיר אקוניס**").

ו. ביום 23.5.13 כתב הנאשם הודעה בה איים לרצוח את **שר האוצר, מר יאיר לפיד**, על גבי "קיר" הפייסבוק של חה"כ **מר זאב אלקין**, אשר תוכנה: "**שלום אני רצחתי 2 אנשים, ויש סיכוי שאני ארצח בפעם השלישית, וזה יכול להיות גם יאיר לפיד שר האוצר. על החתום עמוס כהן הרוצח, מבשרת ציון, ירושלים**" (להלן: "**האיום כלפי השר יאיר לפיד**").

ז. ביום 7.8.13 כתב הנאשם הודעת איום ברצח על גבי "קיר" המעריצים של **ג.ג.** אשר תוכנה "**אני עמוס כהן הרוצח, ואני רצחתי 2 אנשים. ואת מה זה נראית לי מתאימה להיות השלישית שאני ארצח אותה**". בהמשך הוסיף "אני ראיתי אותך השבוע בתל אביב" (להלן: "**האיום כלפי ג.ג.**").

ח. ביום 12.8.13 כתב הנאשם הודעת איום ברצח **שרת המשפטים, גב' ציפי עמוד 2**

לבני על גבי "קיר" הפייסבוק שלו אשר תוכנה "ציפי לבני. אני חושב שזאת השלישית שאני ארצח אותה. ואני רצחתי כבר שני אנשים" (להלן: "האיום כלפי שרת המשפטים, גב' ציפי לבני").

ט. ביום 13.8.13 כתב הנאשם הודעת איום ברצח חה"כ **זהבה גלאון** על גבי "קיר" הפייסבוק שלו, אשר תוכנה **"חברים מה אתם אומרים, היא מתאימה להיות הנרצחת השלישית שלי"** (להלן: "האיום כלפי חה"כ זהבה גלאון").

5. באישום השני, לפי כתב האישום, ביום 14.8.13, בבית משפט השלום בתל אביב-יפו, נערך דיון מעצר בעניינו של הנאשם, **בפני כב' השופט שמאי בקר**. במהלך הדיון איים הנאשם בפגיעה שלא כדין בכב' השופט בקר באומרו: **"אני רצחתי שני אנשים, ויש סיכוי שארצח בפעם השלישי, ויש סיכוי שזה יהיה אתה, וגם אחרים"**. באומרו את הדברים הצביע הנאשם לעברו של כב' השופט בקר, ולאחר מכן הצביע גם לעברם של אנשים נוספים אשר נכחו באולם בית-המשפט, כל זאת בכוונה להפחיד את כב' השופט בקר.

6. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, והעלה טענות משפטיות, בין היתר, לכך שהמעשים האמורים באישום הראשון אינם בגדר איום בכתב לרצוח (עמ' 19-21). הודאתו של הנאשם נרשמה, וההליך התנהל בכל הנוגע למשמעות הדברים.

7. תלונות המתלוננים וראיות המאשימה הוגשו בהסכמה.

עדות הנאשם

8. הנאשם העיד להגנתו (עמ' 23 ואילך). בחקירתו הראשית העיד הנאשם כי בפייסבוק, כרשת חברתית, כל אחד בוחר את חבריו, ואף אחד אינו יכול לכפות עצמו להיות חבר של אדם אחר. הנאשם הגיש את החלטת המעצר במ"י 45821-10-12 שם קבע בית-משפט השלום בירושלים, בהליך מעצר לצרכי חקירה את הדברים הבאים בעניינו של הנאשם (נ/1):

"לאחר שעיינתי בחומר החקירה, הרי שעולה חשד סביר שהמשיב ביצע את המיוחס לו ועילת המסוכנות מתקיימת מדבריו גם בבית משפט כי הוא מרבה לחשוב על רצח ויש סיכוי שירצח בשלישית".

(להלן: "החלטת המעצר")

לדברי הנאשם בבית-המשפט, לפי החלטת המעצר הוא רצח שני אנשים, ויש סיכוי שירצח בפעם השלישית. הנאשם העביר את ההחלטה האמורה לאנשים רבים מאוד (עמ' 25, ש' 5-6). הוא פנה לחברי כנסת ואנשי ציבור. אנשי הציבור הופיעו ב"קיר" שלו בפייסבוק, ואז פנה אליהם. לדבריו, לא הייתה לו מטרה לרצוח אותם (עמ' 25, ש' 19-20), אלא מטרתו הייתה שאותם אישי ציבור יראו את הדברים. במעשים האמורים הוא לא איים ולא התכוון לאיים.

9. הנאשם הסביר כי בוצע רצח בשנת 2001 בסמוך לים המלח, והמטרה חשדה שהוא ואדם נוסף היו מעורבים ברצח (עמ' 25, ש' 24-25). לדברי הנאשם, כבר בחקירתו בשנת 2001 הוא היה מעוניין לספר את האמת ולהביא בפני בית-המשפט את הדברים, כדי לנקות את מצפונו גם בפני משפחת הנרצח (עמ' 26, ש' 5-6). לדבריו, "עשיתי עבירה, נעמוד לדיון, בימ"ש ירצה יזכה אותנו, לא אז לא" (עמ' 26, ש' 7-8). בתקופת האירועים בתיק הנוכחי היה מעוניין "לפתוח" את הסיפור משנת 2001, אך כיום כבר אינו מעוניין בכך (עמ' 26, ש' 11-13). הנאשם מסר שבנוגע להחלטת המעצר לפיה הוא רצח כבר שניים, הוא מבקש לעמוד על כך לדיון, אם הדבר אפשרי, אך לא איים

(עמ' 27, ש' 8-9).

10. בכל הנוגע לאיום כלפי כב' השופט בקר, העיד הנאשם כי בדיון הוא אמר שרצח שני אנשים ויש סיכוי שירצח אדם שלישי, השופט שאל מי זה השלישי, והנאשם השיב כי הראשון היה בשנת 1986, השני בשנת 2001, והשלישי, תיאורטית, זה יכול להיות כל אחד, גם "אתה" (קרי: השופט) וגם אחרים (עמ' 26, ש' 22-24). לדבריו, אין לו כוונה להרוג. לדברי הנאשם הוא ניסה להסביר מה זה "השלישי", ולדבריו אפילו כב' השופט לא התייחס לכך כאל איום (עמ' 27, ש' 1-3).

11. לגבי המעשים בפייסבוק הוסיף הנאשם כי המילים נאמרו, אך המטרה הייתה להציג את החלטת המעצר (עמ' 26, ש' 31-32).

12. בחקירתו הנגדית העיד הנאשם כי בשנת 1986 היה בחור שפרץ לביתם, ומצא את מותו בתגרה שבה היה מעורב הנאשם (עמ' 27, ש' 11-14). הנאשם נשא בשל כך בעונש של חמש שנות מאסר. בנוגע למעשים באישום הראשון מסר שהוא כותב רק לאנשי ציבור. לדבריו, הוא לא אמר שירצח, אלא הדבר רשום בהחלטת המעצר. הוא הציג לאנשים את החלטת המעצר, ועשה כן אף כלפי אנשי ציבור שאינם נזכרים בכתב האישום (עמ' 28, ש' 6-9). לדברי הנאשם חה"כ נחמן שי פעל כשורה כאשר התלונן במשטרה (עמ' 28, ש' 19-20).

13. בחקירתו החוזרת העיד כי מטרתו הייתה שכאשר אדם מבצע פשע, לפעמים הוא חושב שאם לא ישלם על מעשיו, יהיה לו טוב יותר, אבל לדעת הנאשם הוא יכול לדבר עם המשפחה של חברו (משנת 2001) אשר מתביישת בו. אדם אינו צריך להתבייש בטעויות שביצע.

טיעוני הצדדים

14. לטענת ב"כ המאשימה, עו"ד רונית דוד, הנאשם הודה בכל עובדות כתב האישום. הנאשם מסר איומים מפורשים, ברורים וחד משמעיים. גם אם כוונתו של הנאשם הייתה שונה, אין בכך כדי לשנות לעניין היסוד הנפשי. הנאשם היה יכול לצפות שהדברים יעוררו פחד ומורא. הייתה כוונה להפחיד או להקניט. הנאשם הפנה להחלטת המעצר כדי להראות את רצינות האיום.

15. לטענת ב"כ הנאשם, עו"ד רועי לנג, מדובר באדם בעל סיפור חריג של אירוע משנת 2001, אשר פונה לכל העולם כדי לעורר הד ציבורי, לנקות את מצפונו ולגרום לכך שהתיק משנת 2001 יחקר. לטענת ב"כ הנאשם טרם הוגש בישראל כתב אישום על איום בכתב לרצוח, בגין שימוש בפייסבוק או בדרך וירטואלית אחרת. כמו-כן, לעניין העבירה לפי סעיף 307 נדרש מעשה שמביע רצינות, או פעולה אקטיבית. מדובר בקיר פתוח בפייסבוק. עוד טען ב"כ הנאשם, כי כתב האישום באישום הראשון אינו מגלה עבירה לפי סעיף 307 לחוק, הואיל ואין המדובר באיומים מפורשים וחד משמעיים. באישום השני, אף כב' השופט בקר לא חש מאוים.

דין והכרעה

16. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, סבורני כי יש להרשיע את הנאשם באישום הראשון במספר עבירות של איום בכתב לרצוח, ואילו בנוגע לחלק מן המעשים יש לזכות את הנאשם מעבירה של איום בכתב לרצוח ולהרשיעו, חלף זאת, בעבירה של איומים. באישום השני סבורני כי יש להרשיע את הנאשם בעבירה של איומים.

17. סעיף 307 לחוק עונשין שכותרתו "**איום בכתב לרצוח**" קובע כדלקמן:

"הגורם, במישרין או בעקיפין, שאדם פלוני יקבל כתב איום ברצח, והגורם יודע תכנו של הכתב, דינו - מאסר שבע שנים".

18. סעיף 192 לחוק העונשין שכותרתו "**איומים**" קובע כדלקמן:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

19. **האישום הראשון - היסוד העובדתי:** הוכח במעשים המתוארים באישום הראשון, אשר הנאשם הודה בעובדותיו, כי הנאשם גרם, במישרין או בעקיפין, שאדם פלוני יקבל כתב איום ברצח. מובן אף שהנאשם ידע את תוכנו של הכתב. עוד מובן שרישום דברים על גבי "קיר" בפייסבוק מקיים את דרישת הכתב שבסעיף. אין נפקא מינה אם הרישום בוצע על גבי דף, או באמצעות המחשב, בפייסבוק או בכל תוכנה אחרת. גם כתב במחשב הינו בגדר כתב, והאמצעי הטכנולוגי שבו נעשה שימוש לשם הכתיבה אינו מעלה ואינו מוריד.

תוכן הדברים הוא בגדר איום מבחינה אובייקטיבית, וניכר כי יש בדברים האמורים כדי להטיל אימה בלבו של אדם מן היישוב בנסיבות האמורות לעיל. הואיל ומדובר במעשים אשר לעושה יש שליטה על אפשרות התממשות הדברים, הרי שיש לראות בדברים משום איום, ולא בגדר אזהרה (ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג (3) 373 (1989) (להלן: "**הלכת ליכטמן**")).

בפרשה דומה שבה נאשם שלח מכתב ללשכת ראש הממשלה ובה כתב "אני עלול לעשות מעשה טבעי ולרצוח ראש ממשלה, שר חבר כנסת וכו'", הורשע הנאשם בעבירה של איום בכתב לרצוח, לפי סעיף 307 ברצח וערעורו נדחה (ר' ע"פ (מח' ת"א) 70498/01 **גבאי נ' מדינת ישראל** (16.7.01)). עוד נקבע בפרשת גבאי כי גם אם המערער לא התכוון לאיים וכי כל כוונתו הייתה להביא את זעקתו לגורמים בכירים, אין בכך כדי לסייע לו. על תוכן הדברים האמורים כתב בית-המשפט המחוזי: "כל שנוכל לומר הוא כי אם תוכנו של המכתב איננו מהווה איום, שוב לא נדע איום מהו".

הדברים האמורים נכונים אף למקרה דנן, בשינויים המחויבים.

20. **הדרישה לאיום מפורש** - סבורני כי כדי לבסס הרשעה בעבירה של איום בכתב לרצוח, לפי סעיף 307 לחוק העונשין, מן הראוי שהאיום ברצח יהיה מפורש, ולא ניתן להסתפק באיום מרומז או משתמע, במובחן מעבירת האיומים לפי סעיף 192. זאת בין היתר לאור הפער המשמעותי בין העונשים המרבים הקבועים בצדן של שתי העבירות, שבע שנות מאסר ושלוש שנות מאסר, בהתאמה. איום שאינו מפורש ברצח, אלא משתמע או מרומז, עשוי להיכלל בעבירה של איומים, במובחן מעבירת איום בכתב לרצוח.

21. לפיכך, להלן ייבחנו האירועים שבאישום הראשון בהתאם לאמור לעיל:

א. בכל הנוגע לאיום כלפי **חה"כ נחמן שי**, סבורני כי לא מדובר באיום מפורש לרצוח. מדובר אמנם באיום, כאמור בסעיף 192 לחוק העונשין, ואולם אין המדובר באיום מפורש ברצח. הניסוח "אנחנו שכנים, נעים מאוד, תקרא עליי זה אני" בצירוף החלטת המעצר, אינו בגדר איום ברצח, אלא בגדר איום סתם. לפיכך, בנוגע למעשה זה יש לזכות את הנאשם מעבירה לפי סעיף 307, ולהרשיעו, חלף זאת, בעבירה לפי סעיף 192. לנאשם ניתנה הזדמנות סבירה להתגונן אף מפני הרשעה בעבירה לפי סעיף 192, בנוגע לכל אחד ממעשי האיום שבאישום הראשון, וזאת בהתאם לדרישת סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ד-1984.

ב. בכל הנוגע לאיום כלפי **חה"כ יפעת קריב וחה"כ גילה גמליאל**, הרי שהניסוח לפיו הנאשם מציין שרצח שני אנשים ושיש סיכוי שירצח בפעם השלישית, והשלישית יכולה להיות אישה, כמו גם הצעה לחברת הכנסת לפגוש אותו, אינם בגדר איום בכתב לרצוח, לפי סעיף 307 לחוק, אלא מדובר באיומים לפי סעיף 192. בהקשר דומה לכך בת"פ (נת' 1856/00 **מדינת ישראל נ' גבאי** (15.1.01) (פסקה 8), קבע כב' השופט חאלד כבוב כי "לו היה הנאשם כותב כי עלול לרצוח איש ציבור, הרי שאין בכך התייחסות והפניית איום כלפי גורם מסוים".

ג. אף בנוגע לאיום כלפי **חה"כ מירב מיכאלי**, סבורני כי הניסוח לפי "אני עמוס כהן רוצח... ואת ובעלך ממש מקסימים", הינו בגדר איום מרומז, ואינו איום מפורש ברצח. לפיכך, אין המעשה נכנס לגדרו של סעיף 307 לחוק העונשין, אלא לסעיף 192 לחוק.

ד. האיום כלפי **גב' גלית גוטמן** הינו איום ממשי ברצח, לפי סעיף 307. הניסוח: "שלום לך מהרוצח, יש סיכוי שאני ארצח בפעם השלישית, ואני מקווה שזה לא יהיה אחד מהמשפחה שלך", הינו איום מפורש ברצח. הקשר הדברים הינו ברור, ובמקרה דנן הנאשם התייחס באופן מפורש לאפשרות שירצח בן משפחה של הנמענת. הניסוח השלילי "אני מקווה שזה לא יהיה מישהו מהמשפחה שלך" אינו משנה את המסקנה, משום שאף ניסוח כזה הינו בגדר איום על כך שקיימת אפשרות שהנאשם ירצח מישהו ממשפחתה של גב' גוטמן. די בכך כדי להוות איום מפורש ברצח.

ה. האיום כלפי **חה"כ אופיר אקוניס** הינו איום מפורש ברצח. הניסוח "נראה לי בכלל שזה אתה אופיר שאני ארצח אותו... אולי תגיד לי אם אתה מתאים להיות השלישי שאני ארצח אותו" הינו בגדר איום מפורש ברצח. לא מדובר באיום משתמע או מרומז. לפיכך, מדובר באיום לפי סעיף 307 לחוק.

ו. האיום כלפי **שר האוצר יאיר לפיד** הינו איום מפורש ברצח. הניסוח "רצחתי שני אנשים, יש סיכוי שאני ארצח בפעם השלישית, וזה יכול להיות גם יאיר לפיד שר האוצר", הינו בגדר איום מפורש ברצח, לפי סעיף 307 לחוק.

ז. האיום כלפי **ג.ג.** הינו איום מפורש ברצח. הניסוח "אני עמוס כהן הרוצח... ואת מה זה נראית לי מתאימה להיות השלישית שאני ארצח אותה" הינו בגדר איום מפורש ברצח, לפי סעיף 307 לחוק.

ח. האיום כלפי **שרת המשפטים גב' ציפי לבני** הינו איום מפורש ברצח. הניסוח "ציפי לבני. אני חושב שזאת השלישית שאני ארצח אותה. ואני רצחתי כבר שני אנשים" הינו איום מפורש ברצח. איום זה אמנם נכתב על גבי "קיר" הפייסבוק של הנאשם, ולא נשלח על-ידו לשרה לבני, ואולם בהתאם לנוסח סעיף 307, מדובר במי שגרם בעקיפין שאדם פלוני יקבל כתב איום ברצח, ולכן אף מקרה זה הינו בגדר איום בכתב לרצח. בכל הנוגע לשאלה אם האיום הגיע לידי שרת המשפטים, הרי שכפי שנקבע בפרשת גבאי לעיל, לפי נוסח סעיף 307, אין דרישה שהאדם שלידי יגיע המכתב יהיה דווקא המאיים ברצח.

ט. האיום כלפי חה"כ חה"כ **זהבה גלאון** הוא איום מפורש ברצח. הניסוח "חברים מה אתם אומרים, היא מתאימה להיות הנרצחת השלישית שלי" עולה כדי איום מפורש ברצח. אף איום זה נכתב אמנם על גבי "קיר" הפייסבוק של הנאשם, ולא נשלח על-ידו לחה"כ גלאון, ואולם בהתאם לנוסח סעיף 307, מדובר במי שגרם בעקיפין שאדם פלוני יקבל כתב איום ברצח, ולכן אף מקרה זה הינו בגדר איום בכתב ברצח. אין מחלוקת על כך שהדברים הגיעו לידיעתה של חה"כ גלאון (עמ' 18, ש' 22).

22. **היסוד הנפשי** של עבירת האיום בכתב לרצוח הינו מודעות ליסודות העבירה משמע, להתנהגות, לנסיבות ולאפשרות גרימת התוצאה (קבלת הכתב). קרי: שהנאשם ידע שהוא גורם, במישרין או בעקיפין, שאדם פלוני יקבל כתב איום ברצח, והנאשם יודע את תוכנו של הכתב (ר' גם ת"פ (נת' 1856/00 **מדינת ישראל נ' גבאי** (15.1.01)). נוסח הסעיף אינו כולל דרישה של כוונה או מטרה, בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין בנוגע לאיומים. במקרה דנן, שוכנעתי, מעבר לספק סביר כי הנאשם ידע שהוא גורם שאדם פלוני יקבל כתב איום ברצח, והנאשם ידע את תוכנו של הכתב.

בכל הנוגע לעבירת האיומים, במעשים לעיל שנקבע שהם בגדר איומים לפי סעיף 192 לחוק, קיימת דרישה לקיומו של היסוד הנפשי מטרה "להפחיד את האדם או להקניטו". אף בנוגע לכך סבורני כי עלה בידי המאשימה להוכיח את היסוד הנפשי הנדרש. במקרה דנן, לאחר ששמעתי את עדותו של הנאשם, שוכנעתי כי כוונת הנאשם הייתה להפחיד את האנשים אשר כלפיהם הופנו האיומים או להקניטם.

אף אם מטרתו המרכזית של הנאשם לא הייתה להפחיד או להקניט, אלא לעורר מודעות ציבורית לאירוע משנת 2001 (שבו נחשד ברצח) ולנקות את מצפונו, כפי שטענה ההגנה (עמ' 32, ש' 25-26), אין בכך כדי לשלול את המסקנה שמטרתו המשנית הייתה להפחיד או להקניט, וזאת כאמצעי לשם הגשמת מטרתו המרכזית.

לחילופין, הנאשם ידע ברמת הסתברות קרובה לוודאי שמעשיו יגרמו פחד כלפי האנשים שאליהם הופנו האיומים, ובהתאם להלכת הצפיות דינו כדין מי שחפץ בכך (ר' הלכת ליכטמן).

23. **בכל הנוגע לאישום השני**, שוכנעתי כי מעשיו של הנאשם הינם בגדר איום. מדובר באיום מבחינה אובייקטיבית, כאשר דברי הנאשם "אני רצחתי שני אנשים, ויש סיכוי שארצח בפעם השלישית, ויש סיכוי שזה יהיה אתה או אחרים" הינם ללא ספק בגדר איום. לאחר ששמעתי את עדותו של הנאשם, שוכנעתי כי הנאשם אף התכוון להפחיד או להקניט את כב' השופט בקר. העובדה שהנאשם הצביע גם על אנשים אחרים בקהל וכיוון את דבריו אליהם, בוודאי שאינה מפחיתה מן המעשים. אין נפקא מינה אם הנאשם התכוון לממש את האיום, אם לאו, ומכאן שאף בהנחה שהנאשם שלא התכוון לממש את איומו, אין בכך כדי לשלול את ביצוע העבירה. כמו-כן, אין נפקא מינה אם כב' השופט בקר חש נפחד באותו מועד אם לאו. בעבירת האיומים לא נדרש להוכיח כי המאיים השיג את מטרתו וכי ההפחדה או ההקניטה התממשה, שכן מדובר בעבירת התנהגות, ואין המדובר בעבירת תוצאה (ר' הלכת ליכטמן, וכן ע"פ (מח' מרכז) 27347-08-10 **פינקו נ' מדינת ישראל** (14.2.11)).

24. המעשים בשני האישומים הופנו כלפי אישי ציבור, או נושאי משרה בשירות הציבורי, לרבות שרים, חברי כנסת ושופט. בכל הנוגע לייחודיות של איומים כלפי גורמים אלה, יפים דברי כב' השופטת (כתוארה אז) ד' ביניש ברע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס (4) 95 (2006):

"השמעת איומים נגד אישי ציבור היא רעה חולה אשר בכוחה לפגוע באושיות הדמוקרטיה, וזאת גם במקרים שבהם איש הציבור עצמו אינו מודע כלל לאיום שהושמע כלפיו. איום המופנה נגד אישי ציבור מערער את הסדר החברתי, ובנסיבות המתאימות יהיה בו כדי לזעזע את שלוות נפשו של כל אדם מן היישוב השומע את האיום. אין ספק כי בכוחו של איום כזה ליצור פחד בלב שומעו, ואם אכן זו הייתה כוונת משמיע האמירה, כי אז מדובר באיום לכל דבר ועניין. ודוק: אין לבלבל

בין איום על אישי ציבור לבין דברי ביקורת, שהם לגיטימיים וחוסים תחת הגנת חופש הביטוי".

סוף דבר

25. **אשר על-כן, קובע כדלקמן:**

א. אני מזכה את הנאשם באישום הראשון מ- 3 עבירות של איום בכתב לרצוח, לפי סעיף 307 לחוק העונשין.

ב. אני מרשיע את הנאשם באישום הראשון ב- 3 עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, בגין המעשים שבהם זוכה מעבירת האיום בכתב לרצוח.

ג. אני מרשיע את הנאשם באישום הראשון ב- 6 עבירות של איום בכתב לרצוח, לפי סעיף 307 לחוק העונשין.

ד. אני מרשיע את הנאשם באישום השני בעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק.

ניתנה היום, י' ניסן תשע"ד, 10 אפריל 2014, במעמד הצדדים